

Efter en Bestemmelse i § 18 i Lands-thingets Udkast skulde Slukke eller aabne Ildsteder, anlagte paa Bjællag, aldeles forbydes, og efter en anden Bestemmelse i § 21 maatte Ildsteder i intet Tilfælde findes umiddelbart under Straatag eller Stænge. Da det er antaget, at disse Bestemmelser ikke, som de øvrige om Ildsteder, alene skulle komme til Anvendelse ved Opførelsen af nye Bygninger, men tillige skulle anvendes paa de Indretninger af den omhandlede Bessaffenhed, der allerede findes, er det fundet correctere at samle disse Bestemmelser i en ny § 22, og udtrykkelig at tilføie en Frist, inden hvilken de skulle være aldeles afflassede, som man efter Omstændighederne har troet passende at kunne bestemmes til 2 Aar, samt under Bestemmelsen tillige at medtage horizontale Skorstensrør, hvilende paa Loftet, hvilke efter Erfaringen endogsaa ere nok saa farlige som de ovennævnte Slukke eller aabne Ildsteder.

Til § 23 er føiet en ny Bestemmelse, hvorefter de i §§ 12—22 foreskrevne Regler, om hvorledes nye Bygninger bør indrettes, ikke skulle komme til Anvendelse paa Steder, hvis Taxationsværdi er under 200 Rd., naar de ligge over 300 Alen fra andre Steder. Det indrømmes, at det Tab, der rammer den Private ved Ildbrand, i Almindelighed ikke kan være Staten ligegyldigt, og at denne derfor ved passende Forfrister bør søge at opnaae den fornødne Betyggelse imod slige Tab. Men dette kan ordentligviis dog kun gjælde, hvor Afstanden fra andre Bygninger ikke er større, end at gjenstidig Fare deraf kan opstaae, og tillige Bygningerne og Indboet er af saa stor Værdi, at sammes Tillintetgjørelse har Betygning for det Almindelige. Hvor disse Omstændigheder ikke ere tilstede, men derimod Cierens Trang til saadanne Smaahuse, som Steder under 200 Rd. i Almindelighed ville være, og hans Mangel paa Evne til at opføre noget Bedre tale for en Undtagelse fra den almindelige Regel, synes der heller ikke at være tilstrækkelig Anledning til at lade de i de ovennævnte Paragrapher indeholdte Forfrister komme til Anvendelse. At der, ved at etablere en saadan Undtagelse, vil kunne op-

staae nogen Usikkerhed i den Betyggelse, man i det omhandlede Tilfælde vil søge i Stedets Afstand og mindre Betygning, idet denne Undtagelse ikke vil kunne hindre Andenmand i at bygge et saadant Sted nærmere, end det saaledes vil være Cieren selv tilladt at opføre det fra andre Steder, eller denne fra senere at foretage Forandringer ved Stedet, hvorved det let kan komme til at overstige dets oprindelige Taxationsværdi, er ikke bleven overseet. Men man har dog ikke troet, at disse Omstændigheder fortjene at tillægges saa stor Betygning, at de burde forhindre Indrømmelsen af en Undtagelse som den ommeldte, naar denne forresten i sig selv er rigtig, da det baade hører til Undtagelserne, at der nu opføres nye Steder til en saa ubetydelig Værdi som 200 Rd., og slige ubetydelige Bygninger derhos især fremstaae i mindre stærkt beboede Egne, hvor de naturlige Forhold altid ville forhindre, at der efterhaanden fremkommer en Tilstand, hvoraf nogen almindelig Fare kunde opstaae.

Med Hensyn til dette Capitel skal endnu bemærkes at der i § 15 i Landsthingets Udkast findes en Bestemmelse om, at, forsaavidt der i Tag, Gavl eller andetsteds anbringes Abninger til derigjennem at indbringe Foder, bør disse forsynes med fornødent Luffe. Uagtet vistnok denne Bestemmelse maa erkjendes at være rigtig i Almindelighed betragtet, har man dog troet, at den i Landdistricterne vilde i Anvendelsen være mindre praktisk, hvorfor det er fundet rigtigst at udelade den af nærværende Forslag.

ad Cap. II.

Om Dmgang med Ild og Lys m. m.

Begyndelsen af § 26 svarer ganske til Begyndelsen af § 29 i Landsthingets Udkast. Straffebestemmelserne i den sidstnævnte § har man derimod troet senere at burde optage i en egen §. Derimod er det fundet hensigtsmæssigt til den almindelige Bestemmelse om Forsigtighed i Dmgang med Ild og Lys og med hvad der ellers kan fremkalde eller befordre Ildbrand, at føie nogle Exempler paa,